

Ипак је добро, колико год очајавали национално опредељени Срби, али и не само они, што је Демократска странка добила могућност да приграби скоро апсолутну политичку и медијску власт у Србији током лета 2008. - или јој се бар тако у овом тренутку чини - јер друкчије неке ствари једноставно не би могле да дођу на видело. Док год су били или опозиција или приморани да деле власт са релативно независним партнерима, Демократе - популарни "Жути" - нису ни могли ни смели да се потпуно офирају, и маркетиншки магови који им обликују наступе у томе су их веома добро истренирали.

Међутим, сада имамо нови моменат. На првом месту, Демократе су формирале власт са политичким групацијама које немају никакву независност, које зависе не само од добре воље Демократа и поделе плена коју им они нуде, већ и од уцењивачких могућности што самих Демократа што тајкунских и страних центара моћи који су били десна - а добрим делом и лева - рука у процесу формирања садашње "владе".

На другом, и Демократе су се вероватно мало опустиле у привиду моћи коју тренутно уживају, па постају не само необазривији већ и арогантнији.

На трећем, (привидно) апсолутна власт није могла да дође без цене коју су вероватно већ одавно одредили инострани спонзори које Демократе, сада је већ више него очигледно, имају. А та цена (или њен значајан део) је - одвајање Војводине и подела (ако баш не може независност целог) Косова.

О Војводини се нема много шта рећи. Није сада толико битно (мада је у начелу и те како битно) да ли је предложени нови статут покрајине увод у њено коначно одвајање или само "дефинисање аутономије у складу са европским стандардима" и сличне небулозне приче за непоправљиво наивне. Не, оно што је битно је да Војводини нити треба више аутономије нити јој је аутономија уопште и потребна - осим са нео-титоистичког, анти-српског или окупационог становишта (да оставимо ситне локалне амбиције сада по страни, јер суштински нису снага која стоји иза свега овога). И то је неопходно рећи отворено: Титоистичка аномалија војвођанске аутономије нема никакву позитивну нити корисну црту са државног становишта Србије, а ни саме Војводине - она је не само паклено добро замишљен камен спотицања у српском јавном и државном дискурсу и семе сталног раздора већ и истински увод у (даље) територијално распарчавање Србије, док свако истински пост-титоистичко државотворно деловање у Србији подразумеваће третирање Војводине као у сваком погледу једнак део целовите Србије, ни са мањим ни са већим привилегијама од остатка. Али, очигледно је (коме није било до сада) да Демократска странка није пост-титоистички већ нео-титоистички пројекат и, као такав, смртоносан за српски државни и национални интерес.

Што се тиче назнаке тренутног председника Србије Бориса Тадића да би подела Косова некако могла да дође у обзир "тек ако све друге могућности буду исцрпљене" - ту су ствари још јасније, а Тадићева накнадна "појашњења" још смешнија (тј. трагичнија). Наиме, чак и ако поново дође до преговора о Косову, унапред ставити до знања другој страни да не искључујеш ни "крајњу опцију" поделе, тој страни јасно ставља до знања да

већ не мора да размишља о главној "међуопцији" тј. могућности поновне интеграције целог Косова у састав Србије - довољно је бити истрајан па ће српска страна сигурно прећи на "План Б" – тј. поделу. Нешто као ситуација са "преговорима" о Ахтисаријевом плану, када је друга страна (углавном косовски нарко-картел и њихови западни душебрижници) могла комотно да отаљава "преговоре" који су били пука формалност да би се најзад дошло до онога чему се тежи. Тада је друга страна била спокојна да ће, после бесмислених „преговора“, независност бити призната од главних западних држава. Сада могу да буду спокојни да ће бар део – и то онај већи – отцепљене територије моћи и да задрже. Овим је, дакле, Тадић на један суптилан, али врло реалан начин, једнострано, без мандата сахранио државну политику „суштинске аутономије“ за Косово унутар Србије.

Ово коначно отварање карата везано за поделу Косова иде упоредо са дуготрајнијим, врло вештим, постепеним процесом пацифизације косовског питања којем руководи, наравно, Демократска странка - од вишегодишњег, непрекидног понављања мантре да се питање Косова може решити "искључиво дипломатским и правним средствима" до стављања меродавности над косовским случајем под искључиву ингеренцију Међународног суда правде, у којем је вероватније да је однос снага наклоњенији САД/ЕУ него противницима новог међународног безакоња оличеног у косовском случају. И то је скоро савршен анти-државни злочин, где је сопствена државна судбина потпуно, свесно, систематски уклоњена из сопствених руку и дата у руке актера за које се ни са каквим степеном поуздања не може рећи да су српским интересима наклоњени, а све под плаштом поштовања (непостојећег) међународног права, чијем тумачењу (од стране тренутно доминантних међународних чинилаца) Србија, разуме се, треба беспоговорно да се повинује. И, ако би дошло до легитимизације косовске отимачине, Демократе рачунају да ће моћи да мирно слегну раменима и, ослобођени било какве одговорности, кажу – ето, покушали смо, али међунаордно право је рекло своје, итд.

Сумирајући ствар, на првом месту се може рећи да су ове две иницијативе Демократа анти-државне. На другом месту, оне су у потпуности нелегитимне. Једноставно се не може овде тврдити да је то оно за шта су грађани Србије већински гласали - јер сви знају да то није тачно, да у предизборном програму Демократске странке није било ни речи о новом, квази-државном статусу Војводине, нити о "могућој подели Косова", а поготову не о пактирању и прављењу владе са "мрачним силама 1990-их".

Дакле, за крај се могу рећи две ствари:

По питању Косова, осим ако у потпуности не повуче свој став о могућности поделе као „крајње опције“, председник Србије Борис Тадић дужан је да врати свој мандат народу, јер се као кандидат представљао искључиво као кандидат који је за „Косово у Србији“ (дакле, цело Косово у целој Србији). Ако не, било који преговори о Косову у којим буде учествовао за било коју будућу власт не могу бити обавезујући.

По питању новог статута Војводине, ако буде прошао у облику да Војводини даје атрибуте државности, тај исход се мора сматрати нелегитимним, што због чињенице да владајуће странке за тако нешто уопште нису добиле мандат бирачког тела, што због чињенице да садашњи састав Народне скупштине (између осталог, због расцепа у

Српској радикалној странци), као ни њена владајућа већина, не одражавају изборну вољу грађана Србије онако како је изражена на мајским изборима.

Међутим, шта год да се деси, остаје чињеница да се Демократска странка напokon у потпуности офирала када је реч о националној политици. То је странка нео-титоистичке оријентације, потпуно на располагању спољним факторима који теже даљем распарчавању Србије. Неки ће можда тражити оправдање у аргументу да целокупни врх Демократске странке заправо и нема развијену националну свест па и нема шта да изневери. То је вероватно и тачно, и то је вероватно њихова лична несрећа али, са становишта политике и државе, објективно говорећи, у случају новог статута Војводине и „назнаке“ могућности поделе Косова, ради се о објективној издаји државних интереса, и то је једино што је у овом тренутку битно. Наравно, уз чињеницу да су, у одсуству радикалног ограђивања од ове две иницијативе, Демократе своју власт неопозиво делегитимисале.

1.10.2008.